

[Lone Møller]

Det, der er Socialdemokratiets bud, det, der er vores målsætning, er, at vi får sikret nogle ordninger, så det ikke er mere eller mindre tilfældigt, alt efter hvor i landet man nu engang bor, eller hvem der nu er borgmester i en kommune. Det er vores udgangspunkt.

Arbejdsministeren må give en garanti for, at samtlige de unge mennesker, som nu skal ud på en eller anden deltidsopbevaring, også er sikret uddannelse. Der er ingen i dette Folketing – hvis man ellers læser bare lidt af de papirer, vi får – der ikke ved, at det, der er problemet i dag, er, at der mangler uddannelser. Der mangler, at de unge skal kvalificeres. Derfor må målet være, at vi skaffer noget uddannelse, at vi sikrer, at det ikke bliver en eller anden tilfældig kommune, som godt vil give det tilbud. Men hvis man som ung er uheldig at bo i en anden kommune, har vi altså ingen garanti, selv om vi går ind og vil være meget rare ved arbejdsministeren.

Dette er vores udgangspunkt, og vi er åbne over for forhandlinger, men det skal være forhandlinger om en samlet plan om afskaffelse af den ungdomsarbejdsløshed, vi har. Socialdemokratiet har givet et bud. Vi vil meget gerne diskutere vores plan, men vi vil ikke være med til at vedtage noget i det her Ting, som smager bare lidt af opbevaring. Det skal være en aktiv arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitik, som sikrer, at tilbudene, at mulighederne er der for de unge.

Vi har givet budene, ikke kun i vores beslutningsforslag om ungdomsgaranti. Vi har også fremlagt vores plan, »Gang i 90'erne«. Der står helt klart, hvordan vi løser det her problem. Forhandlingsoplægget er bredt, og vi kommer meget gerne i hele sommerferien og diskuterer det med arbejdsministeren. Men det skal være reelt og ikke kun et eller andet flopsforslag.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal sige til arbejdsministeren, at det gør altid indtryk, når man får den slags henvendelser, som arbejdsministeren her læste op.

Som jeg sagde allerede i mit første indlæg: Vi er interesserede i at finde løsninger på det her. Men man kan da ikke anstændigvis forlange af os, at vi her som sidste sag på dagsordenen, inden vi rejser hjem på sommerferie, bare uden videre skal hoppe på nogle ting, når ikke vi reelt ved, hvad pengene skal bruges til. Det er det ene, jeg vil sige.

Det andet er, at det viser sig i det eksempel, arbejdsministeren her nævner, at der faktisk i dag er muligheder for, at de kommuner, der vil, kan sætte beskæftigelse i gang. Det viser det eksempel, som ministeren refererer til.

Det, der er et problem, er, at kommunerne ikke har ret mange penge, og at de godt vil have nogle flere, og at de også gerne vil have nogle bedre muligheder for det, de laver. Det er der bestemt ikke spor at sige til. Det vil vi også godt være med til at give dem.

Men nu har vi altså fået forplumret denne sag, desværre, for vi er enige i intentionen: at gøre noget og også at hjælpe kommunerne, så de kan gøre noget. Men vi er altså i den time nu, hvor vi ikke kan nå at lave om på det.

Vi ser gerne, at vi vedtager et forslag af den slags, som ligger her foran os, når vi finder ud af, hvad det indholdsmæssige skal være. Vi deltagere gerne i forhandlinger, og jeg appellerer til, at vi ikke konkurrerer i de forhandlinger, men prøver at finde frem til nogle brede løsninger.

Vi kan ikke være bekendt i det her Folketing, at vi ikke kan finde ud af at lave nogle løsninger, der kan hjælpe de unge mennesker. Det skal vi have gjort. Det bliver de unge ikke med det, der er lagt op til nu. Derfor beklager jeg, at vi ikke kan stemme for; vi stemmer imod.

Glistrup (FP):

Det område, som nr. L 58 A er en meget, meget lille flig af, er et vildskud af lovtækster, bekendtgørelser og cirkulærer, der først og fremmest har deres rødder inden for fire ministerier, men som så laver sideskud ud til måske en halv snes andre ministerier.

Det er arbejdsministerens normale taktik, når han vil have noget igenem, at han tager en meget lille del af helheden, og så siger han: I dette lille, enkle eksempel ville man være kommet til et bedre resultat, også selv om det forringer tingene enormt på alle andre områder.

Men selv om det nu havde været rigtigt – hvad det absolut ikke er – hvad arbejdsministeren forsøgte at oplyse Folketinget om, nemlig at det her havde noget som helst med Hvorslev Kommunes problemer at gøre, så er altså problemerne omkring ungdomsarbejdsløshed for 90 pct. eller meres vedkommende ikke de ordninger, man har i Bov, Kjellerup og Hvorslev.